

200704615/1.

Datum uitspraak: 28 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/6412 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 12 juni 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 januari 2007 heeft de Minister van Justitie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

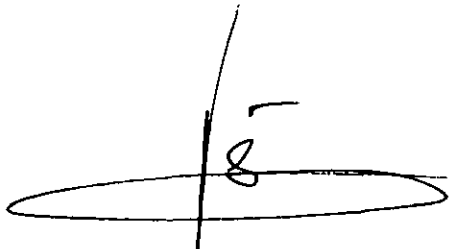
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 augustus 2007

248-523.

Verzonden: 28 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/6412 ONBTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Sierraleoonse nationaliteit,
IND dossiernummer 0203.03.2002,
eiser,
gemachtigde: mr. W. Boelens, advocaat te Utrecht;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

voorheen de Minister van Justitie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. P.M. Nederstigt-Buurke ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 17 januari 2005 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd ingediend. Op 18 augustus 2006 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 19 oktober 2006, aangevuld bij schrijven van 26 oktober 2006, heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 23 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 21 februari 2007 (lees: 12 februari 2007) is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brieven van 15 februari 2007 en 7 maart 2007.

Op 21 maart 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 22 mei 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat de grond voor verlening van de vergunning – bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 – is komen te vervallen, hetgeen aanleiding is om de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor

onbepaalde tijd af te wijzen.

Verweerder stelt dat eiser kan worden gevolgd in zijn stelling dat de door hem meegemaakte ernstige ervaringen als traumatiserend aangemerkt kunnen worden. Echter, de traumatische gebeurtenissen die eiser stelt te hebben opgelopen, kunnen niet worden gezien als de aanleiding voor het vertrek van eiser, nu eiser van begin 1999 tot 2002 bij een priester heeft verbleven. Eiser heeft niet binnen de periode van zes maanden na de traumatische gebeurtenissen het land van herkomst verlaten. Eiser heeft tijdens zijn verblijf bij een priester geen problemen ondervonden en niet is gebleken dat eiser zich niet staande kon houden.

Eiser stelt zich op het standpunt dat hij op grond van klemmende redenen van humanitaire aard voor een verblijfsvergunning in aanmerking moet komen. Eisers ervaringen in Sierra Leone moeten als traumatiserend worden aangemerkt. Eiser verwijst naar enkele elementen die van belang zijn bij een referteperiode van meer dan zes maanden. Eiser was ten tijde van de gebeurtenissen in 1998 minderjarig, namelijk 16 jaar. Eiser stelt dat verweerder niet zonder nader onderzoek aan eiser heeft kunnen tegenwerpen dat zijn vlucht uit Sierra Leone geen verband hield met zijn traumatische ervaringen. Voorts doet eiser een beroep op artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (Awb), op grond waarvan van hem in redelijkheid niet verwacht kan worden dat hij thans terugkeert naar Sierra Leone.

3. Overwegingen

Eisers asielaanvraag luidt, kort samengevat, als volgt.

Eisers dorp werd door de rebellen aangevallen. Eiser moest toen voor de rebellen diamanten gaan delven. Eind 1999 kwam de ECOMOG om te bevrijden van de rebellen. De Kamajors moesten het dorp verdedigen tegen de rebellen. De mensen, die gevlucht waren voor de rebellen, kwamen weer terug naar hun dorp en hebben eiser en zijn familie aangewezen dat zij bij de rebellen hebben gezeten. De Kamajors en de jeugd hebben eisers vader naar buiten gebracht. Ze hebben eisers vader, na benzine over hem gegoten te hebben, in brand gestoken. Eiser werd geslagen en kreeg een aantal keren een kapmes tegen zijn schouder. Eiser werd door de ECOMOG samen met anderen naar een school gebracht. Toen de rebellen opnieuw naar kwamen is eiser gevlucht naar Waydala. Daar heeft eiser van 1999 tot begin 2002 bij een priester gezeten, totdat de priester verdacht werd onderdak te verlenen aan rebellen en eiser op het terrein van de kerk een jongen zag uit . Eiser kon daar niet langer blijven en is toen gevlucht.

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting beperkt het geschil zich uitsluitend tot de vraag of er een causaal verband bestaat tussen eisers vertrek uit het land van herkomst en de traumatische ervaringen die hij daar heeft ondervonden, en of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van 4: 84 Awb. Partijen hebben verder ter zitting aangegeven dat het ontbreken van documenten van ondergeschikt belang is, nu niet wordt getwijfeld aan eisers gestelde identiteit en nationaliteit en het asielaanvraag geloofwaardig wordt geacht. De rechtbank begrijpt vorenstaande aldus dat het ontbreken van documenten niet langer in geschil is.

Vervolgens is de vraag aan de orde of er sprake is van een causaal verband tussen de gestelde

traumatiserende gebeurtenissen die eiser heeft meegemaakt en zijn vertrek uit het land van herkomst.

Het traumatabeleid, zoals uitgewerkt in paragraaf C1/4.4.2.1, ziet – voor zover hier van belang - op gevallen waarin de persoonlijke beleving van bepaalde - limitatief opgesomde - gebeurtenissen voor een asielzoeker zodanig traumatiserend zijn geweest, dat van hem of haar niet gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst.

De betrokken asielzoeker zal de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten.

De termijn van zes maanden vormt hiermee een omslagpunt in de bewijslastverdeling: bij een vertrek na zes maanden zal een vergunning op grond van het traumatabeleid in beginsel worden geweigerd, tenzij de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk een verband is tussen de gebeurtenis en het vertrek. De betrokkene zal daarvoor feiten en omstandigheden aannemelijk dienen te maken waaruit blijkt dat de betrokkene het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten. Daarbij geldt dat naarmate de gebeurtenissen een ernstiger karakter hebben en het asielrelaas van de betrokkene aannemelijker is, een zwaardere onderzoeksplicht rust op verweerder met betrekking tot de vraag of er feiten en omstandigheden waren waardoor de betrokkene het land van herkomst niet binnen zes maanden na het plaatsvinden van de gestelde gebeurtenis kon verlaten.

De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser niet binnen zes maanden na de traumatiserende gebeurtenissen zijn land van herkomst heeft verlaten. Evenmin is in geschil dat de door eiser gestelde en door verweerder niet betwiste gebeurtenissen als de dood van eisers vader en de vermissing van eisers moeder en broer zijn aan te merken als gebeurtenissen die tot traumatische ervaringen hebben geleid. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet voldoende onderbouwd heeft dat zijn vertrek direct verband hield met de aangevoerde traumatische gebeurtenissen. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder een onderzoeksplicht heeft met betrekking tot de vraag of er feiten en omstandigheden waren waardoor eiser het land van herkomst niet binnen zes maanden na de gestelde gebeurtenissen kon verlaten.

De rechtbank volgt het standpunt van eiser niet en overweegt daartoe het navolgende.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat eiser nog drie jaar na de traumatische gebeurtenissen in zijn land heeft verbleven. Eiser heeft immers van 1999 tot begin 2002 bij een priester verbleven, totdat de priester verdacht werd onderdak te verlenen aan rebellen. De aanleiding voor zijn vertrek is gelegen in het feit, zoals verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen, dat hij vermoedde herkend te worden door iemand uit zijn woonplaats als rebel dan wel collaborateur.

Nu is gebleken dat de reden van vertrek niet in de traumatiserende gebeurtenis zelf ligt, maar in de vrees voor herkenning als rebel dan wel collaborateur, heeft verweerder op goede gronden het ter zake vereiste causale verband niet aanwezig hoeven achten en toelating op grond van het traumatabeleid in redelijkheid kunnen weigeren.

Voor zover eiser een beroep heeft gedaan op de in beroep overgelegde jurisprudentie met betrekking tot het traumatabeleid, overweegt de rechtbank dat eiser niet heeft aangetoond dat er sprake is van gelijke zaken, zodat het beroep van eiser op het gelijkheidsbeginsel reeds hierom faalt.

Met betrekking tot het beroep van eiser op de inherente afwijkingsbevoegdheid, merkt de rechtbank het volgende op.

Ingevolge artikel 4:84 Awb handelt het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder naar aanleiding van de door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien de aanvraag in te willigen in afwijking van het beleid. Van bijzondere omstandigheden is niet gebleken.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

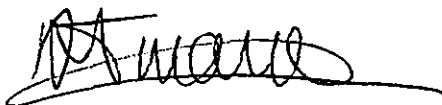
Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.M.B. Elferink en in tegenwoordigheid van mr. A. Akfidan-Turan als griffier in het openbaar uitgesproken op

12 JUN 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 12 JUN 2007

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95
e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl
www.schoolpleinadvocaten.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

secretariaat
Els Oostrum
Lenny Peeters

mr R Vleugel
mr S Spans
mr J M (Hans) Langenberg
mr D Gürses
mr W Boelens
mr J E Jalandoni
advocaten en procureurs

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van
State
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
FALK en fax 070 365 1380

ons kenmerk
IND 20070809

uw kenmerk

Utrecht 5 juli 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN ✓	
05 JUL 2007	
ZAAKNR.	✓
AAN:	✓
BEHANDELD: DD:	P.A.D.

HOGER BEROEPSCHRIFT ASIEL

Hiertoe bepaaldelijk gevolmachtigd door appellant de heer I
geboren op , van Sierra Leone, nationaliteit, wonende te
aan de en woonplaats kiezende aan het in het
briefhoofd vermelde kantooradres, stelt mr. Willem Boelens, advocaat te Utrecht,
bij deze hoger beroep in tegen de uitspraak dd. 12 juni 2007 van de
Arrondissementsrechtbank Almelo met kenmerk Awb 07 / 6412 (*) waarbij het
beroep gericht tegen de beschikking dd. 23 januari 2007 van verweerder, de
Staatssecretaris van Justitie, om aan appellant een verblijfsvergunning asiel voor
onbepaalde tijd te verlenen, ongegrond is verklaard.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat verweerder het vereiste causale
verband tussen de door appellant ondergane traumata en zijn vertrek uit zijn
herkomstland Sierra Leone niet aanwezig heeft hoeven achten en aldus toelating
op grond van het traumatabeleid heeft kunnen weigeren.

Toelichting

Art. 29 lid 1 aanhef en onder c Vreemdelingenwet, is gebaseerd, stelt dat een
verblijfsvergunning voor bepaalde tijd kan worden verleend aan de vreemdeling
van wie op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband
houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in
redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van
herkomst.

Het door verweerder gehanteerde traumatabeleid van (Hoofdstuk C1 para. 4.4.2.1 Vreemdelingencirculaire) werkt dit onderdeel nader uit in die zin dat aannemelijk moet zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de vreemdeling uit zijn herkomstland.

Nu art. 29 lid 1 onder c Vw evenwel vereist dat er een (dat is te zeggen: enig substantieel) verband bestaat tussen de traumatiserende gebeurtenis, en niet dat dit verband een (direct) *causaal* karakter draagt, in die zin dat de traumatiserende gebeurtenis de (onmiddellijke) aanleiding moet zijn geweest van het vertrek uit het land van herkomst, is verweerder in zijn beleidsbepaling omtrent de betekenis van traumata als klemmende redenen van humanitaire aard voor toelating getreden buiten de door de wetgever beoogde grens van de c-grond van art. 29 Vw.

Aldus is tevens onjuist althans niet ter zake doend de overweging van de Rechtbank, dat de reden van het vertrek van appellant niet is gelegen in de traumatische gebeurtenis zelf maar in de vrees voor herkenning als rebel dan wel collaborateur, nu voor toepassing van art. 29 aanhef en onder c Vw niet bepalend dient te zijn de vraag of er (direct) *causaal* verband bestaat tussen trauma en vertrek, maar de vraag of aannemelijk is dat tussen trauma en vertrek sprake is van een verband van enige substantie verband, hetgeen ten aanzien van appellant in voldoende mate vaststaat.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat het door appellant ingenomen standpunt, dat verweerder een onderzoeksplicht heeft met betrekking tot de vraag naar de feiten en omstandigheden waardoor appellant zijn herkomstland niet binnen zes maanden heeft kunnen verlaten, niet gevolgd wordt.

Toelichting

In de namens appellant aangevoerde cumulatieve omstandigheden waardoor appellant niet in staat was althans kon worden geacht zijn herkomstland binnen zes maanden na de traumatiserende gebeurtenis te verlaten, heeft de Rechtbank, mede in het licht van de toelichting op grief 1, ten onrechte geen aanleiding gezien voor een onderzoeksplicht aan de zijde van verweerder.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat verweerder naar aanleiding van hetgeen appellant heeft aangevoerd geen aanleiding heeft hoeven te zien om de aanvraag in afwijking van het beleid in te willigen.

SCHULLEIN

ADVOCATEN

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Toelichting

De Rechtbank motiveert dit oordeel met de overweging dat van bijzondere omstandigheden niet is gebleken. Aldus is door de Rechtbank niet althans onvoldoende onderkend dat appellant als gevolg van de door hem ondergane gebeurtenissen een chronische en ernstige posttraumatische stress-stoornis heeft opgelopen waarvoor hij zich onder psychiatrische behandeling heeft moeten stellen, en heeft de Rechtbank dit gegeven evenmin afgezet tegen de met de beleidsregel, in casu Hoofdstuk C1 para. 4.4.2.1 Vc te dienen doelen. Verweerder had zich, mede gelet op de in beroep als nadere onderbouwing van het in primo ingenomen standpunt overgelegde brief van de behandelend psychiater dd. 14 mei 2007, een (zorgvuldiger) gemotiveerd oordeel dienen te vormen over de vraag of van appellant, gezien zijn huidige psychische gesteldheid en de te verwachten invloed van een terugkeer naar Sierra Leone op zijn gesteldheid, terugkeer in redelijkerwijs verwacht kan worden. Verweerder heeft dit echter nagelaten, in welk nalaten de Rechtbank ten onrechte geen grond heeft gezien de beschikking wegens strijd met art. 4:84 Algemene Wet Bestuursrecht te vernietigen.

Petitum

REDENEN WAAROM verzocht wordt het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de Rechtbank Almelo dd. 12 juni 2007 alsook de beschikking van verweerder dd. 23 januari 2007 te vernietigen een en ander met veroordeling van verweerder in de kosten van het geding.

Hoogachtend,

W. Boelens